

[Justitsministeren]

afdelinger i fængslerne, sådan at de ikke ødelægges af dem, der forsøger at påtvinge dem en brug af narkotika.

Så vi gør altså noget. Sundhedsministeren vil kommentere den måde, vi vil lægge behandlingen om på, sådan at det ikke bare er udlevering af metadon, men at der følger en social indsats med. Vi føler faktisk, at vi trækker i den rigtige retning, men problemet er stort, og jeg synes også, at debatten her i dag har vist, at der er megen vilje til at gøre mange ting, og at der på trods af de ting, der skiller – der er selvfølgelig altid noget i Folketinget, der skiller – alligevel er ganske bred enighed om mange af de ting, vi skal benytte os af i kampen mod narkoen.

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg vil gerne takke for de indlæg, der har været specielt på Socialministeriets område, for dér føler jeg der har været en tilslutning til, at man i højere grad betoner den sociale side af behandlingen af narkomaner frem for kontrol, og det er utrolig væsentligt, for en hel del af problemerne for narkomanerne og deres familier er jo så absolut sociale problemer. Det er da også i erkendelse af det, at man har sat ressourcer af og igangsat mange forsøg på området.

Til hr. Fischer: Det er jo sådan, at der ikke i oplægget specielt lægges vægt på de tiltag, der er på det sociale område – det være sig i privat eller i offentligt regi – det har i realiteten ikke været særlig vigtigt, for det udvikler sig lige så stille. Det, der er sket, er, at de fleste tiltag, som er kommet i gang med de puljemidler, der er, netop er sket i et samarbejde mellem det offentlige og det private, fordi den gruppe, der konkret har rettet sig mod, har været den meget dårligt fungerende gruppe, som virkelig har haft brug for at blive samlet op, og dér er det da sådan, at man inden for de frivillige organisationer har en meget lang tradition for præcis at tage sig af det område. Det er en gruppe, der er meget svær at nå med de behandlingstilbud, man i almindelighed har.

Det er også derfor, jeg vil sige til fru Pernille Frahm, at det er præcis vedrørende den gruppe blandingsmisbrugere, som har meget svære sociale problemer, og som man ikke vil have på forsorghjemmene af mange forskellige grunde, at vi forsøger at forhandle os frem til

midler, sådan at man kan lave nogle alternative tilbud inden for § 105-området, for her bliver man nok i højere grad nødt til at lave et tilbud, der er tilpasset dem. Man siger ikke: Nu skal du se, hvad der er godt for dig. Man tager i højere grad udgangspunkt i, hvad de har brug for. Man spørger dem ganske enkelt, hvad de selv kunne tænke sig, for ellers tror jeg ikke, vi får kontakt med dem, og det ville vi da gerne have, for det er nogle massive problemer, vi har, og det er ikke acceptabelt i 1994, at der er hjemløse, som bor på gaden.

Det problem vil vi meget gerne løse. Det drejer sig ikke bare om forsorghjem, men også om alternative boformer, som det er utrolig væsentligt at få.

Så vil jeg sige til fru Lis Noer Holmberg, at jeg her til morgen har haft besøg af Egeborg. Jeg har haft besøg af mange på området, jeg har også været ude og se på mange forskellige ting, og der er en vilje til igangsætning, men jeg er overbevist om, at det offentlige kan gøre det lige så godt. Der er altså ingen forskel på, om man er privat eller offentlig, når det drejer sig om den alment tilrettelagte behandling af narkomaner. Det drejer sig i langt højere grad om at finde frem til en model, som virker, og det er også derfor, vi nedsatte et narkoudvalg og lagde det i socialt regi, fordi det er så væsentligt at få den sociale vinkel på det, og man skal så tage stilling til, hvad det er for modeller, vi skal arbejde med fremover og få det evalueret, for den italienske model har jo baggrund i en helt anden kultur, et helt andet familiemønster. Dér er heller ikke den samme form for forsørgelse, som vi har her. Man er også vant til mere at være hinandens netværk, end man er i Danmark. Men hvis man tager stokroserne ud af den model, er jeg overbevist om, at man godt kan lave noget fornuftigt. Noget fornuftigt ser i dag sådan ud, at man har en behandlingsinstitution med dertil knyttede værksteder, hvor man arbejder om dagen – for man er nødvendig i dagligdagen dér – man har halvvejshuse, man har undervisning knyttet til osv. Man har nemlig taget udgangspunkt i, at det drejer sig om det hele menneske og dets pårørende i øvrigt, som man meget gerne kører kurser for, hvad der jo er alment kendt. Det kan da godt være, det bliver sådan en model, man ender med, men fra Socialministeriets side er det altså utrolig væsentligt at tage sig af den gruppe,